



Num. 20 Any 5

Pasqua 2021



butlletí

PA DE SANT ANTONI

SANTUARI SANT ANTONI DE PÀDUA Franciscans, C. Santaló, 80 – 08021 Barcelona

EDITORIAL

El cardenal Juan Jose Omella ens crida a "tallar l'emergència social de la post-pandèmia al més aviat possible".



"La crisi sanitària ens ha precipitat en un altre malson inquietant i això és de llarga duració. Les entitats socials estan saturades, l'emergència social augmenta dia a dia. El nombre d'afectats és esgarrifós"

Des de l'obra social del Pa de sant Antoni, veiem amb preocupació aquesta nova realitat, aquesta nova pobresa que s'ha instal·lat en el nostre barri en la nostra ciutat, fruit de la nova crisi econòmica, fruit de la pandèmia. Noves persones truquen a la nostra porta en busca d'ajuda per cobrir les seves necessitats mes bàsiques, aliments, medicines, roba, i el cada vegada mes difícil, un sostre digne on ells i la seva família puguin viure.

Per aquest motiu, l'obra social, està lluitant per donar resposta a aquestes noves i punyets necessitats, amb dos fronts, un habitatge digne i alimentació.

Amb el suport de la fundació Rocapin hem obert cinc habitatges per acollir famílies i persones amb situació de carrer. En l'actualitat aquells habitatges acullen a 18 persones, a les que se'ls dona tot el suport i l'ajuda necessària a fi i efecte que en un curt temps puguin ser autònoms i no hagin de necessitar ajudes. Per aquest fi s'ha creat un equip de persones, metges, educadors socials, etc.. per posar al seu abast tots els recursos que necessitin.

Per l'alimentació, contem amb les vostres aportacions i amb el suport d'altres entitats, cosa que ens permet distribuir aliments, d'una manera especial els divendres a la tarda. És commovedor l'agraïment dels que rebent els aliments, fet que el fan extensiu a tots vosaltres

Lluís Viñas, ofs



LA NOSTRA ALEGRIA NUNGÚ NO ENS LA PRENDRÀ

Amb aquestes paraules vull començar aquest senzill article. Formen part de la tornada d'un cant pasqual fet fa molt, popular entre nosaltres. En tot el que estem vivint, hem perdut potser l'alegria que ens ve del Ressuscitat? Ens hem deixat abatre o ens mantenim fermes en la fe que professem?

Amb la Pasqua de Crist Ressuscitat celebrem que la darrera paraula la té l'Amor i la Vida. Celebrem-la, doncs, amb el cor ple d'alegria i d'agraïment. La fe en Jesús Ressuscitat és la causant d'aquesta alegria, que no ens l'hem de deixar prendre mai per res ni per ningú.

Certament que seguim immersos en la pandèmia del covid19 que ha provocat i segueix provocant molt de sofriment arreu del món i molt a prop nostre també, amb la pèrdua de vides humanes, amb malalties, amb la destrucció de molts llocs de treball, amb el creixement de la pobresa...

De tot això, de tots aquests signes de mort n'estan sortint molts brots de vida, de solidaritat, d'entrega, de donació, de generositat, d'estimació envers els més desvalguts... Un agraïment molt especial a tot el personal sanitari dels nostres hospitals i a tants i tants voluntaris que han aparegut arreu... Tots ells són fruits pasquals, aquells que fan néixer la vertadura alegria en el cor de l'ésser humà... Tant de bo que tota aquesta mena de brots pasquals arrelin també en les nostres vides.

Hi ha una altra cançó que ens convida a CELEBRAR, a estar vertaderament alegres, i amb la qual voldria acabar aquest petit article. Segur que la coneixeu:



¡CELEBRA LA VIDA!...

Segundo a segundo y todos los días.

Y deja en la tierra tu mejor semilla

Piensa libremente, ayuda a la gente, y por lo que quieras lucha y sé paciente

Lleva poca carga, a nada te aferres, porque en este mundo nada es para siempre.

No hieras a nadie,

¡REPARTE ALEGRÍA!

Amics, Bona Pasqua de Resurrecció a tots! I que sant Antoni de Pàdua segueixi essent el nostre model i protector!

Fra Francesc Linares Cerezuela, ofm

QUI ÉS EL DÉU ALTÍSSIM I GLORIÓS QUE BATEGAVA AL COR DE SANT FRANCESC?



Quan s'acosta la festa de la Pasqua, ens preparam per celebrar l'esdeveniment més important que la humanitat hagi viscut mai: la Resurrecció de Jesús, que planta ja en llavor el Regne de Déu enmig nostre; i que és la Bona Notícia que els cristians, deixables seus, anunciem des d'aleshores. Ell, abans de retornar al Pare, ens va enviar els seu Esperit, que estarà amb nosaltres fins al seu retorn i la realització plena del seu Regne. I, amb la seva santa operació, com deia Sant Francesc, des del fons del nostre cor, -si el deixem-, ens ajuda a col·laborar i a pregar perquè això no tardi.

Sant Francesc així ho feia. Que bonica és la seva pregària invocant Déu altíssim i gloriós, -que ell sentia bategar dins seu-, davant del Crist de Sant Damià! Li demanava que il·luminés les tenebres del seu cor, per tal de comprendre la seva voluntat i obtenir la gràcia que l'ajudés a realitzar-la.

Però entre tantes falses imatges que ens fem o ens fan creure de Déu, -que moltes vegades són equivalents a ídols-, no sé si tenim prou clar nosaltres mateixos, com a cristians, qui és aquest Déu que ens mostrà Jesús i a qui ens podem dirigir amb

la nostra pregària com Sant Francesc. L'altre dia, una persona m'ho va demanar: qui és per a tu el verdader Déu de la Bíblia? No vaig tenir temps d'elaborar-ho gaire, però li vaig expressar què és el que sento dintre meu, i a qui em dirigeixo quan reso.

Per a mi, el veritable Déu de la Bíblia, és el que és, el que era i el que serà, és un Déu Vivent, un Déu que dóna la vida, i per tant un Déu de vius. Creador de tot el cosmos, i per tant, dels homes, per pura llibertat i entrega gratuita. Que des del seu profund misteri inabastable per a nosaltres, com a criatures seves, en la nostra condició actual, s'ha volgut anar revelant; però deixant-nos també sempre lliures, a imatge seva. I que ha patit en veure com li giràvem l'esquena -el nostre pecat-.

Boig d'amor per nosaltres, es va deixant entreveure en la història de la Salvació per expressar-nos el seu desig de viure enmig nostre, de que retornem cap a Ell i que ens posem a les seves mans de Pare. Fins a l'extrem de l'abaixament del seu Fill Jesucrist, Déu com Ell, encarnant-se en la nostra condició humana; la mort i resurrecció del qual ens redimeix i posa la llavor del que serà el seu Regne que ha preparat per a nosaltres, si el volem acceptar lliurement. Donant-nos, mentrestant, el seu Esperit per ajudar-nos-hi a col·laborar en l'adveniment, en la nostra mesura, sobretot escampant a tots els homes, els nostres germans, aquesta Bona Nova, amb l'exemple de vida i la Paraula.

Fins que el podrem veure cara a cara, en la resurrecció darrera de tota la humanitat que tindrà lloc en la segona vinguda en la glòria de Jesús -la Parusia-, en la que ja el reconeixerem completament com el que és des de sempre, l'Amor. I entrarem a viure eternament de forma plena en la vida de Déu, tots en comunió com a cos de Crist, i per tant formant part de la Trinitat que és la vida de Déu.

I és a aquest Amor que sento en mi, a qui prego, perquè m'ajudi ja des d'ara a participar en la seva vida. Ell, que ha vingut al meu encontre -i de tota la humanitat- en la persona -humana i divina- de Jesús; i a qui, com Esperit, vull tenir sempre en mi. Per això, quan reso li demano que no em deixi mai. Ell, que es lliurà a una mort de creu per salvar-nos; i que en la Eucaristia de totes les nostres celebracions, i en particular en aquesta tan gran que s'acosta de la Pasqua, quan li fem memòria, renova el miracle de la seva Resurrecció amb la presència real en nosaltres per donar-nos forces.

Carles Cascante-Serratosa, ofs

DES DEL PA DE SANT ANTONI

En Juan Ignacio és un jove que fa quaranta i més anys va arribar en aquest mon, naixent en un país de Sudamèrica en el si d'una família benestant. Va saberaprofitar l'oportunitat, que els seus pares li varen poder oferir, d'anar a la universitat i llicenciar-se en allò que tant l'atreia: ciències biomèdiques. Fou un estudiant brillant. Quan va acabar els estudis universitaris, va trobar feina immediatament, i va seguir aprenent, fent investigació en uns laboratoris governamentals.

La desgràcia li va caure al damunt quan, al veure i denunciar allò que no havia d'haver vist, els funcionaris estatals el varen detenir i el varen dur a la presó. Però, no només va fer estada a la cel·la, sinó que, per fer-lo parlar, va ésser torturat de mala manera durant més d'un mes.

A l'assabentar-se'n i ser localitzat per uns enemics del règim polític d'aquell país, varen posar fil a l'agulla per, d'amagat i ben de pressa, poder-lo alliberar. Un cop fora d'aquell habitatge tan sinistre, el varen fer pujar a un avió que el duria a una capital europea.

Per estalviar mals i represàlies als seus familiars, els mateixos alliberadors d'en Juan Ignacio, els varen aconsellar que marxessin del país.

Després de passar uns mesos a la ciutat europea que el va rebre, el nostre amic, per motius lingüístics, entre d'altres, va creure convenient traslladar-se a Espanya i, fent auto-stop, va arribar a Barcelona.

Una vegada a la nova ciutat, al trobar-se tan sol, sense res i al carrer, va anar a demanar ajuda a la policia. Un jove amable i servicial el va adreçar al "Pa de sant Antoni". Des d'aleshores que és un amic més dels voluntaris de l'obra social franciscana, i que l'ajudem com a un germà.

Degut a la gran quantitat de ferides rebudes, li està costant molt poder adaptar-se a la vida normal i corrent. Esperem que arribi un dia, i que no sigui massa llunyà, en el que ho podrà aconseguir.

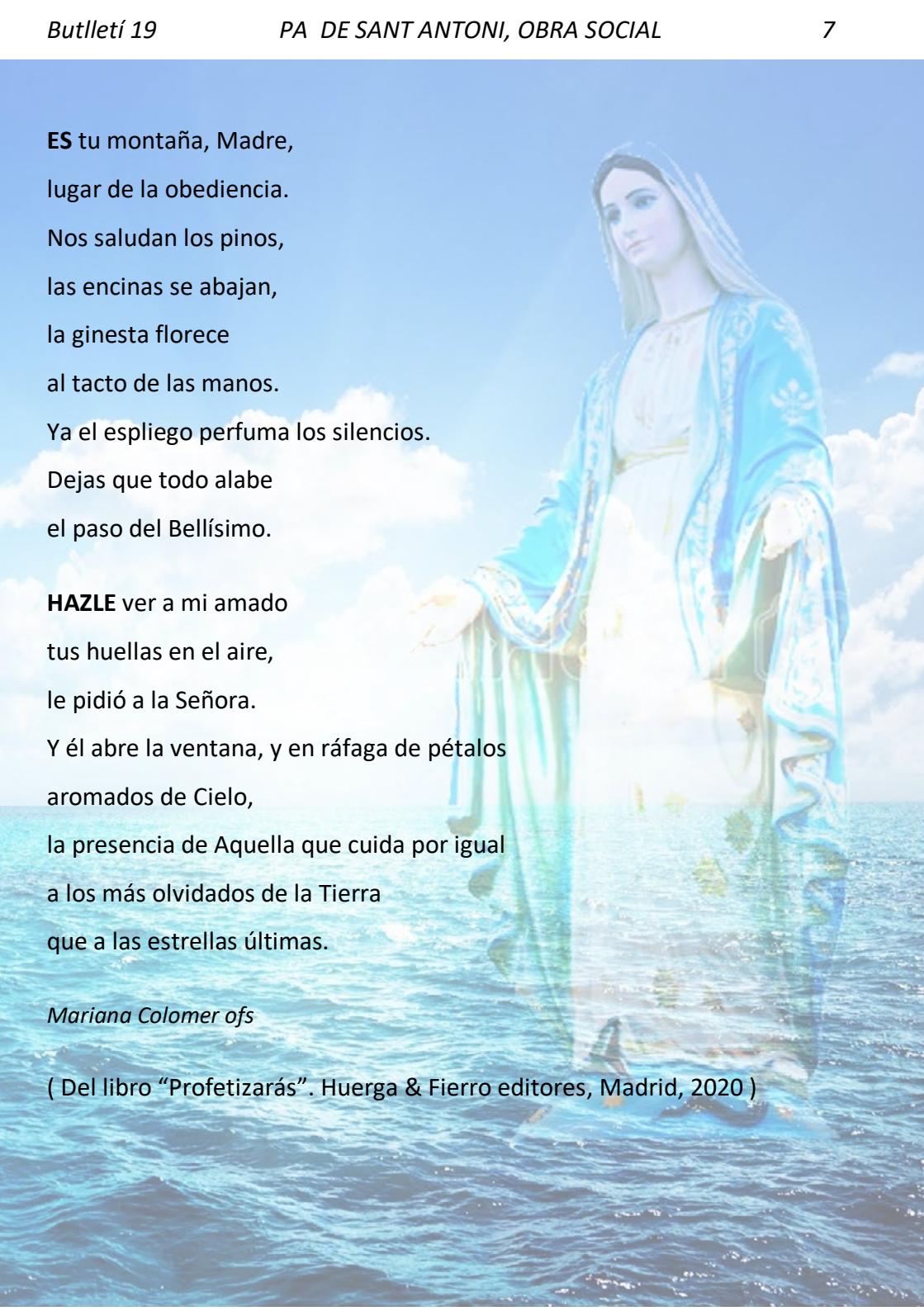
Balbina Birba, ofs

ES tu montaña, Madre,
lugar de la obediencia.
Nos saludan los pinos,
las encinas se abajan,
la ginesta florece
al tacto de las manos.
Ya el espliego perfuma los silencios.
Dejas que todo alabe
el paso del Bellísimo.

HAZLE ver a mi amado
tus huellas en el aire,
le pidió a la Señora.
Y él abre la ventana, y en ráfaga de pétalos
aromados de Cielo,
la presencia de Aquella que cuida por igual
a los más olvidados de la Tierra
que a las estrellas últimas.

Mariana Colomer of s

(Del libro “Profetizarás”. Huerga & Fierro editores, Madrid, 2020)



DOMINGO DE RAMOS



te lo han revelado, sino mi Padre que está en los Cielos ; tus perspectivas no son las de Dios, sino las de los hombres – Tu eres Pedro.

Incluso en su liturgia, nuestra Madre la Santa Iglesia nos ofrece un patético resumen de los acontecimientos que constituyeron el drama de la Pasión del Salvador. De todas maneras, ¿no es esto lo que vivimos personalmente en nuestra propia historia hecha de dolorosas contradicciones? Pero el centro de la inversión de todos los valores está en la realidad del Hijo del hombre convertido en servidor, en servidor sufriente, de los mismos que lo llevan a la muerte. *La prueba de que Dios nos ama, es que Cristo murió por nosotros cuando aún éramos pecadores.*

Percibimos a Jesús como una dolorosa extrañeza ante la actitud de los discípulos. A la hora más decisiva de su vida, la de la subida a Jerusalén, mostrándose como Mesías, trata de ayudarlos a elevarse con mejores sentimientos. La maldición que dirige a la pobre higuera del borde del camino es para El la ocasión de dar un sentido a su misión: La vida sólo la da El, igual que la redención: *¿no ha venido a entregar su vida en rescate por muchos?* para abrirnos los ojos sobre la obra divina por excelencia, que trata de vivirla justamente por amor, para sus pobres hijos cegados por su egoísmo y su pecado. Y el embalsamamiento prematuro de su cuerpo, vuelve de alguna manera tangible el hecho de ser la piedra angular del templo que

Hosana, ¡Bendito es el que viene en nombre del Señor! ¡Crucifícalo ! – Es inocente, por eso sólo lo voy a castigar. Voy a liberar al rey de los judíos, pero es a Barrabás a quien han liberado – Cuando todos caerán, yo no caeré. Pedro, esta misma noche, antes de que el gallo haya cantado dos veces, tu me habrás negado tres veces – Aunque deba morir contigo, no te negaré. Pero, Pedro se puso a jurar llamando hacia si mismo la maldición: no conozco al hombre del que me hablas.

Fue un gran contraste, aunque no debió de extrañarnos mientras constituyó la trama de la vida de los apóstoles. Como prueba de ello, señalamos un último pasaje. – *Eres bienaventurado, Simon; apártate de mi, Satanás – No es la carne ni la sangre que*

pronto se abrirá a todos los hombres para su salvación. No nos extraña nada que este gesto profético provoque, una vez más, la incomprensión. Cristo piensa en su muerte, abierta a su misión redentora y en su Iglesia naciente, ya que los discípulos, absorbidos por los quehaceres de la vida cotidiana, más preocupados por los galones y el poder, no perciben nada de la hora solemne que se acerca rápidamente.

La Pasión y la Muerte de Jesús ha sido para los discípulos la prueba suprema que los ha conducido a cuestionarse a si mismos. Dispersos como briznas de paja esparcidas por el viento, por el miedo de ser unidos a su destino, y ver desaparecer todas sus esperanzas, muestran el lamentable epectáculo de la pérdida de su fe.

No podemos censurar a los apóstoles de sus defectos, cuando nosotros mismos sólo podemos oponerles lamentables vilezas, a veces algunas van seguidas de acciones heroicas virtuosas, pero tan fugaces que *no podemos glorificarnos de nada, sino de nuestras debilidades con el fin de que descanse en nosotros el poder de Cristo, puesto que cuando somos débiles, es entonces que somos fuertes.*

¿Qué buscamos? La Pasión de Cristo sólo nos ofrece cosas negativas para meditar. Pero justo el milagro de Dios es que en el fracaso de la Cruz, encontramos la victoria, y en su Muerte la Resurrección. Entonces, meditemos la Pasión del Salvador con fe. Es una palabra que se expresa en los gestos de un horror desconcertante, pero gestos redentores que dan la vida eterna.

Instruídos, pues por estas consideraciones, acompañemos a Cristo, que sube a Jerusalén hacia la altura de la Cruz, hacia la cima del amor que se da. El último fin de su peregrinaje es la altura de Dios mismo, donde El nos quiere elevar. Esta es toda su obra.

Esta obra debutó con una palabra en Caná: *Haced todo lo que El os diga.* Nuestra Señora, en el plano divino, debía presentarnos a Jesús en el alba de su misión, no como lo hacen normalmente los hombres entre ellos, sino por una recomendación que sobrepasa todos los discursos. Y esta obra finaliza con otra palabra que resuena: *Aquí tienes a tu Madre.* Jesús, terminando su misión redentora y volviendo a su Padre, nos entrega a María para que sea nuestra Madre y nuestra Guía hasta el puerto definitivo, con el fin de oir un dia, por nuestra parte, esta consoladora y maravillosa palabra: *Hoy, estarás conmigo en mi reino.*

P. Cyprien Marie, osb

COMUNIÓ ESPIRITUAL



nosaltres, vida que havíem perdut a causa del pecat.

A través del sagrament de l'Eucaristia, Jesucrist es fa present en el pa i el vi que el sacerdot ha consagrat, per renovar el gran acte d'amor, mitjançant el qual Crist va oferir la seva vida per a la nostra salvació. En aquest sagrament es renova la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor.

Per poder rebre aquest sagrament, cal complir una sèrie de requisits, entre els quals hi ha el no estar en possessió de pecat mortal.

Quan vulguem combregar sagrumentalment i, degut a la causa que sigui, no puguem fer-ho, podem fer una Comunió espiritual. Per fer aquesta Comunió amb amor, és bo seguir aquest procediment:

Posar-nos en presència de Déu, concentrant-nos en allò que anem a fer.

Purificar-nos interiorment, preparant el nostre cor per rebre la gràcia de la Comunió espiritual, tot resant i meditant el “Jo pecador, confesso a Déu ...”.

El tercer manament de la santa Mare Església ens diu que s'ha de combregar, com a mínim, per Pasqua de Resurrecció, degut a l'infinit valor de la Sagrada Eucaristia per a la vida del cristià. El precepte de combregar per Pasqua va ser instituït l'any 1215 en el Concili de Letran. L'Església recomana rebre aquest sagrament per Pasqua de Resurrecció perquè és la festa més important per a nosaltres, els cristians, és la festa en la qual celebrem la Resurrecció de Jesucrist, el nostre Redemptor, mort tres dies abans per donar-nos vida a

Escoltar la Paraula de Déu, llegint els textos de les Lectures de la Missa del dia.

Fer la pregària de la Comunió espiritual expressant a Déu el nostre desig de rebre'l al nostre cor.

Unir les nostres pregàries amb tots els sacerdots de cada altar de l'Església on el Cos i la Sang de Jesús és oferta, en sacrifici, al Pare del Cel.

Donar gràcies a Déu d'haver pogut fer la Comunió espiritual, i demanar la protecció de Maria, Mare de Déu i Mare nostra.

A part de seguir aquest procediment davant la presència del Santíssim a l'església, també podem fer Comunions espirituals fora dels temples, però sempre hem de tenir present que abans hem de ser dignes de la seva estada en nosaltres.

Bona Pasqua de Resurrecció a tothom.

Balbina Birba, ofs



“Este no es el tiempo de la indiferencia, porque el mundo entero está sufriendo y tiene que estar unido para afrontar la pandemia. Que Jesús resucitado conceda esperanza a todos los pobres, a quienes viven en las periferias, a los prófugos y a los que no tienen un hogar. Que estos hermanos y hermanas más débiles, que habitan en las ciudades y periferias de cada rincón del mundo, no se sientan solos”.

Papa Francisco

¿SABES QUIÉN ERA JOSÉ DE NAZARET?



Este año celebramos el Año de san José, convocado por el papa Francisco, en su Carta Apostólica Patris Corde (Con corazón de padre), con motivo del 150 aniversario de su proclamación como Patrono de la Iglesia Universal, por el papa beato Pio IX. Es un año en el que san José derrama muchas gracias a quienes le piden su intercesión. Santa Teresa de Ávila, gran devota de san José, dijo que todo lo que le pedía se lo concedía.

Pero ¿sabes quién fue, o quién es, José de Nazaret?

José de Nazaret era una persona normal y siempre tuvo paz en su corazón, por su gran fe. Poco antes de las bodas con María de Nazaret, Dios, a través de un ángel, le comunicó su vocación: ha de ser el padre, según la Ley, del Hijo de María, la cual ha concebido por obra del Espíritu Santo. Su misión será, a partir de ahora, custodiar a María y su virginidad, y al Hijo de Dios, al Mesías.

José lo entendió bien, pero ignoraba los problemas y dificultades que le esperaban con el andar del tiempo. De entrada, después de casarse, tuvo que empadronarse en Belén, y llevó consigo a María en el último mes del embarazo. ¡Cuánta responsabilidad y preocupación realizar un viaje de unos 140 kilómetros! No pudo evitar el empadronamiento obligatorio del César de Roma. Llevaba consigo en este viaje al Redentor, todavía no nacido, y a su Madre Santísima.

Y una vez llegado a Belén, la posada estaba llena. Y esto era lógico por el empadronamiento obligatorio: mucha gente fue a Belén con el mismo fin. José y María tuvieron que alojarse en un entrante de una roca que servía de establo para los animales. Seguro que José se preguntó, pero ¿aquí tiene que nacer el Hijo de Dios? Probablemente no entendió nada, pero tenía una gran fe y esperanza en Dios, el Dios de Abraham, de Isaac y de Jacob. Él era judío, o sea que tuvo que atravesar Samaria cuando los de esta región no se hablaban con los judíos. No se sabe cuántas molestias tuvo que pasar a lo largo del camino, pues no era un camino fácil, ni corto.

De Belén, después de la visita de los Reyes Magos tuvo que escapar, huir, de noche a Egipto, fuera de su tierra. Allí también tuvo que dar sustento a su familia y trabajó seguramente por cuenta ajena. El Ángel no le dijo cuando volvería, sino que esto será “cuando yo te lo diga”. Su vida montada en el aire.

A pesar de los contratiempos, la vida de José fue una vida alegre, con una gran paz en su corazón: ¿podría albergar tristeza alguna en su corazón teniendo consigo a María y a Jesús? No. José fue un hombre alegre: alegre y joven. Me da un poquito de pena ver a un san José anciano, con barbas blancas, como lo pintaban antiguamente, simplemente para resaltar la virginidad de María. ¿Cómo podía un anciano hacer lo que hizo José?

En Nazaret se estableció con su familia a la que tenía que mantener con su trabajo. No protestó José: sabía que aquella era la voluntad de Dios. Es impensable lo que significó para José tener como esposa a María, la sin mancha de pecado, junto a Jesús, el Hijo de Dios. No ha habido hombre alguno en la tierra, aparte de María, que haya tenido un trato tan intenso con el Redentor, el Hijo de Dios, como José de Nazaret.

Salvador Aragonés

EL INDIGENTE

EL indigente
Ese gesto nuestro
Que busca al otro,
Que sonríe al otro,
Sólo le preguntas
su nombre,
Pero no contesta.
Le rozas la mano
Al tenderle una bolsa
Llena de cosas,
Y sus ojos secos,
Muy secos,
Apenas pestañean.
¿Fue el frío del asfalto
Quien le dejó
Sin lágrimas?
Fue como tú o yo,
Un hombre respetado.
Tenía una cuenta corriente,
Cobraba y pagaba.
Pasa ahora muchas horas
Sentado en un banco
De una calle
apenas transitada.
Sonríe aún,
De vez en cuando,
Al sol si le calienta.
Pero no tiene voz,
No me dijo su nombre,
Ya no se acuerda.
Me contestó con esfuerzo:
Cualquiera.

Mercedes Marfá Pons



QUARESMA I PROXIMITAT

Aquest any, amb la pandèmia, els carnavals han estat més deslluïts i el contrast amb el “memento mori” del dimecres de cendra ha sigut menor.

La quaresma ens porta a experimentar en nosaltres, quelcom de l'ascetisme o de la privació d'algun bé que tenim a l'abast. Això té sentit, si lliurament podem disposar d'aquest bé i, si durant el temps en que la llum del dia comença a allargar-se; pensem en els que no tenen aquest bé. Això esdevé una finalitat de la quaresma, apropar-nos cristianament als que no tenen.

És cert que, en la paràbola del samarità, en un primer moment s'hi troba una compassió instintiva que ens afecta o ens hauria d'affectar. Després pot arribar la compassió acceptada, quelcom que compromet més i s'assembla a una virtut. Aquesta la practiquem els cristians, però també molta gent que no te creences. I finalment arribaríem a la misericòrdia (1), que ens compromet a fer quelcom, a prendre partit per ajudar i a fer-ho mitjançant Jesús. Però per arribar fins aquí, necessitem la pregària, necessitem la conversió (1). Aquesta, pot esdevenir igualment la finalitat de la quaresma; apropar-nos al Senyor, per ser eficaços amb el proïsme, amb el pobre...

Aquí podem recordar el testimoni de Sant Francesc que no interpreta l'Evangeli, sinó que el viu en directe. No es tracta d'imposar res, senzillament, aporta un testimoni cordial.

Suzanne G. Testut, al parlar del que el “Poverello” encara avui ens pot ensenyar, i en relació amb allò que expressa en els seu llibre, personalment en ressaltaria: “Encoratgem-nos entre nosaltres a descobrir la bellesa per tot el nostre ser. A buscar-la, a reconèixer-la en tot, en qualsevol lloc i en cada persona. Descobrim allò que Déu és per nosaltres i nosaltres per a Déu: una criatura que té un preu als seus ulls.” (2).

Potser sí, que val la pena celebrar la quaresma i apropar-nos els uns als altres.

Josep Pericot

Bibliografia:

- (1) Jaume Lorés, *La conversió dels homes d'avui al pobre i a la pobresa*. Qüestions de Vida Cristiana, 7, p.p. 7-32. Abadia de Montserrat 1961.
- (2) Suzanne Giuseppi Testut, *Francesc d'Assis, Profeta de l'Extrem. II. La Cerca de l'Absolut de Francesc*, p.49. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2017.

«En tu Resurrección, Señor, se alegren los cielos y la tierra». A esta invitación de alabanza que sube hoy del corazón de la Iglesia, los «cielos» responden al completo: La multitud de los ángeles, de los santos y beatos se suman unánimes a nuestro júbilo. En el Cielo, todo es paz y regocijo. Pero en la tierra, lamentablemente, no es así. Aquí, en nuestro mundo, el *aleluya* pascual contrasta todavía con los lamentos y el clamor que provienen de tantas situaciones dolorosas: miseria, hambre, enfermedades, guerras, violencias. Y, sin embargo, Cristo ha muerto y resucitado precisamente por esto. Ha muerto a causa de nuestros pecados de hoy, y ha resucitado también para redimir nuestra historia de hoy. Por eso, mi mensaje quiere llegar a todos y, como anuncio profético, especialmente a los pueblos y las comunidades que están sufriendo un tiempo de pasión, para que Cristo resucitado les abra el camino de la libertad, la justicia y la paz.

Benedicto XVI

BONA PASQUA



"Quien se humilla en el pensamiento de la muerte, pone en orden toda su vida, y está atento a todo lo que le rodea, sacude de sí la ociosidad, se da ánimo, en los trabajos y confía en la misericordia del Señor, y dirige el curso de la existencia hacia el puerto de la eternidad."

San Antonio de Padua

PA DE SANT ANTONI, OBRA SOCIAL. FRANCISCANS

Carrer CALAF, 16 08021 BARCELONA

Telf. 628 822 640

www. padesantantoni.com

facebook: [pa de sant antoni](https://www.facebook.com/padesantantoni)

e-mail: padesantantoni@gmail.com

Per donatius:

podeu dirigir-vos als Frares del Santuari, a la sagristia, a les caixetes de sant Antoni del temple o al Compte núm.:

[ES73 2100 3025 9122 0070 2453](tel:+34628822640)

Horari de misses el Santuari

De dilluns a divendres	Dissabte,	Diumenges i festius
7:30 h. (CAT.)	9:00 h. (CAT.)	9:00 h. (CAT.)
9:00 h. (CAT.)	13:00 h. (CAST.)	11:00 h. (CAT.)
13:00 h. (CAST.)	20:00 h. (CAST.)	13:00 h. (CAST.)
20:00 h. (CAST.)		18:30 h (CAT.)
		20:00 h. (CAST.)